

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2445/2022
21.10.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Катарине Манојловић Андрић, председника већа, Јелене Ивановић и Бранке Дражић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислав Манић, адвокат из ..., против туженог Дома здравља Панчево из Панчева, чији је пуномоћник Александра Смилевски, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 41/22 од 11.03.2022. године, у седници већа одржаној 21.10.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 41/22 од 11.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова састава одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П1 236/20 од 23.08.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да јој, за период од јуна 2017. године закључно са мајем 2020. године, исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и по основу неисплаћених трошкова регреса за коришћење годишег одмора, појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом на те износе од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 119.868,57 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 41/22 од 11.03.2022. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавеже тужени да јој за период од јуна 2017. године закључно са мајем 2020. године, исплати по основу неисплаћених трошкова за исхрану у току рада – топлог obroка и регреса за коришћење годишњег одмора појединачно опредељене месечне новчане износе са законском затезном каматом на те износе од означених датума до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужиља да туженом накнади трошкове поступка у износу од 57.340,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезана је тужиља да

туженом на име трошкова другостепеног поступка исплати износ од 46.377,14 динара. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиле је благовремено изјавила ревизију, побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужени је поднео одговор на ревизију захтевајући накнаду за трошкове састава овог одговора.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а указивање на битну повреду одредаба парничног поступка из тачке 12) наведеног члана, не представља разлог због кога ревизија, у смислу члана 407. став 1. тачка 2) ЗПП, може да се изјави.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиле је запослена код туженог на радном месту медицинска сестра од 1995. године. Са туженим је 15.03.2010. године закључила уговор о раду на неодређено време, са пуним радним временом, ради обављања послова медицински техничар у РЈ ... медицине рада „ББ“. Тужени је здравствена установа јавног карактера, основана на територији Републике Србије. Зарада тужиле за обављени рад и време проведено на раду утврђена је тако тако што се основица за обрачун и исплату коју утврђује Влада РС помножи са коефицијентом 12,59 и на тако утврђену зараду се додаје 0,4% на бруто зараду за сваку навршену годину радног стажа. Тужиле је у периоду потраживања обављала рад код туженог. У спорном периоду тужени није организовао исхрану у току рада, а у обрачунским листама није исказао део зараде који се односи на накнаду исхране у току рада и трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора. Такође, Посебни колективни уговори за здравствене установе чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина и јединица локалне самоуправе из 2015. године, 2019. године и 2020. године, који су били у примени у спорном периоду нису предвиђали, нити прописивали право запослених на накнаду наведених трошкова. На основу налаза и мишљења вештака за економско-финансијску област утврђена је висина потраживања тужиле (за период од јуна 2017. године закључно са мајем 2020. године) на име неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора, у две варијанте. Првостепени суд је ценио налаз и мишљење судског вештака и прихватио варијанту у којој је вештак за спорни период обрачун извршио у складу са одредбама Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.).

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиле сматрајући да јој припада право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора у висини месечне накнаде,

сходно параметрима из Општег колективног уговора. У околностима када Посебни колективни уговори за здравствене установе не садрже конкретну регулативу која утврђује висину ових накнада, нити уопште прописује право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора, првостепени суд је оценио да се примењују општи прописи о раду, и то члан 118. став 1. тач. 5) и б) Закона о раду.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду тако што је одбио тужбени захтев тужиле за исплату наведених накнада, закључујући да је тужилци исплаћена плата према коефицијенту утврђеном у складу са одредбама Закона о платама у државним органима и јавним службама, а у којем су садржане и наведене накнаде, те да околност да висина трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора није номинално исказана, не представља разлог због којег запослени може са успехом да тражи исплату ових трошкова.

Неосновано се ревизијом указује да се наведени закључак другостепеног суда заснива на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 2. став 2. Закона о раду, прописано је да се његове одредбе примењују и на запослене у државним органима, органима територијалне аутономије и локалне самоуправе и јавним службама, ако законом није друкчије одређено. С обзиром да је тужени јавна служба, то се, по оцени Врховног касационог суда, на зараде и друга примања запослених код туженог примењује Закон о платама у државним органима и јавним службама ("Службени гласник РС" бр. 34/01, са новелама).

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС“ бр. 34/01 ... 21/16 и др.), одредбом члана 1, између осталог прописано је да се овим законом уређује начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања запослених у јавним службама који се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајне и јединице локалне самоуправе, а чланом 4. став 2. наведеног закона прописано је да коефицијент за обрачун плате садржи додатак на име накнаде за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора.

Врховни касациони суд налази да је износ накнаде за исхрану у току рада и регреса садржан у коефицијенту према коме је тужилци исплаћивана плата, у складу са чланом 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама, због чега нема право на новчану накнаду коју потражује постављеним тужбеним захтевом, обрачунату према параметрима из Општег колективног уговора из 2008. године („Службени гласник РС“ бр. 50/08 и 104/08, Анекс 1. и 2.), а како је то правилно закључио и другостепени суд.

Супротно наводима ревизије, правилан је закључак другостепеног суда да се не може прихватити став првостепеног суда о примени одредби Закона о раду, јер се на запослене у јавним здравственим службама примењује посебан режим радних односа. Наиме, није спорно да се из коефицијента основне плате за тужилку од 12,59 у исплатним листама не види структура, односно који номинални износи представљају наведене накнаде, али сама та чињеница не ствара основ за њихову исплату, с обзиром да је право запослених на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора реализовано као саставни део коефицијента радног места

сваког запосленог на основу члана 4. став 2. Закона о платама у државним органима и јавним службама у ком случају се не обрачунава и не исплаћује као посебна накнада.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиле одбијена, одбијен је и њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, док трошкови састава одговора на ревизију туженог не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, па је на основу члана 153. и члана 154. став 2. ЗПП одлучено као у ставу другом и трећем изреке.

**Председник већа – судија
Катарина Манојловић Андрић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић